

„Inteligent, amuzant și încărcat
de tensiune romantică!”

SARA DESAI

„Dulce și minunat de sexy.
Un debut uimitor!”

ELENA ARMAS

Pădăca

Când cel care ți-a scăpat
printre degete e mai aproape
decât crezi. . .

LANA FERGUSON

TRADUCERE DE KARLA DEDU-FOTESCU

ROMANCE

LEDA BAZAAR

LANA
FERGUSON

Dădaca

Traducere din limba engleză de
KARLA DEDU-FOTESCU

LEDA BAZAAR

*Scumpei mele mame, care m-a întrebat cândva:
„N-ai prefera să scrii cărți pentru copii?”*

Mi-am spus că nu voi fi agitată.

*Ei de fapt nu mă pot vedea, așa că de ce îmi bubuie
inima atât de tare?*

*Potrivesc camera pentru a patra oară, verificând unghiul
înainte să-mi evaluez din nou ținuta.
E alcătuită dintr-un sutien drăguț, iar lenjeria intimă
e asortată – ce urmează nu diferă cu nimic
de ceea ce am mai făcut de o mie de ori până acum.*

*Doar că acum o voi face pentru privitori nevăzuți care
mă plătesc.*

*Inspir adânc, amintindu-mi că am nevoie de bani.
Că e corpul meu și că preiau controlul asupra lui.
Tot ce fac începând din acest moment e alegerea mea, și eu
sunt la comandă.*

Această idee mă face să mă simt curajoasă.

Inspir adânc. Îmi verific peruca. Îmi îndrept masca.

Pot s-o fac.

Pornesc camera.

CAPITOLUL 1

Cassie

— O SĂ AJUNG O BOSCHETARĂ.

O aud pe Wanda plescăind din limbă tocmai din bucătăria ei (care de fapt nu e chiar așa de departe într-un apartament de 65 de metri pătrați) și, când ridic capul de pe catifeaua tocită a canapelei ei, o văd scuturând o spatulă spre mine.

— N-ai voie să-ți plângi de milă! îmi zice. N-o să ajungi o boschetară. Poți să te instalezi pe canapea, dacă e nevoie.

Fac o grimasă spre canapeaua din catifea menționată anterior, uitându-mă de la ea la teancul de ziare de la capătul ei, la televizorul care sfidează timpul refuzând să moară în interiorul carapacei lui din lemn.

— N-aș putea... să profit de tine, răspund timid, nedorind să-i rănesc sentimentele. O să mă gândesc eu la ceva.

În al treilea an de facultate la terapie ocupațională – să-mi pierd slujba de terapeut asistent la spitalul pentru copii nu a făcut parte din plan. Abia făceam față chiriei cu salariul pe care mi-l dădeau, iar acum, că au fost nevoiți să facă restructurări, apartamentul meu și mai mic de vizavi de cel

al Wandeii pare să devină tot mai mult ceva de domeniul trecutului.

— Aiurea! mă contrazice Wanda. Știi că ești binevenită aici oricând!

Îmi suflu un cârlionț castaniu de pe față, ridicându-mă în șezut de pe pernele canapelei. O cunosc pe Wanda Simmons de vreo șase ani; am cunoscut-o când m-a invitat la ceai după ce m-am încuiat afară din apartament în prima mea săptămână aici. Ideea ca prietena mea cea mai bună să fie o femeie de 72 de ani nu prea figura pe lista mea de lucruri pe care să le împlinesc aici, însă e posibil ca ea să fie mai interesantă decât mine, așa că asta e.

— Wanda, oftez. Te iubesc. Știi asta, dar... ai o singură baie și nu ai Wi-Fi. Lucrurile nu ar funcționa niciodată între noi.

— Diferența de vârstă e problema, nu-i așa? se bosumflă ea.

— Cu siguranță nu! Tu vei fi întotdeauna singura femeie pentru mine.

— Doar zic. Opțiunea există.

— Și ce o să faci când o să-ți aduci acasă bărbații de la bingo și eu o să stau aici, pe canapeaua ta?

— A, n-o să te deranjăm. O să ne ducem în dormitor.

Fac o grimasă.

— Sunt total de acord să ți-o tragi, dar cu certitudine nu vreau să fiu de cealaltă parte a acestor pereți foarte subțiri în timp ce o faci.

Wanda chicotește în timp ce amestecă în sosul pentru chiftele.

— Poți oricând să începi să faci din nou filmulețele alea cu țățe.

Gem.

— Te rog, nu le spune filmulețe cu țâțe!

— Ce? E o cameră. Îți arăți țâțele. Ești plătită.

Îmi las fața să-mi cadă înapoi pe canapea. Într-un fel, regret că i-am spus Wandeii despre... *trecutul* meu cu OnlyFans, dar nu am anticipat că va ține mai bine decât mine la tequila în seara în care i-am povestit tot. Nu că mi-ar fi rușine cu asta, în niciun caz. Am făcut bani frumoși. A fost o decizie ușoară să iau bani de la oameni care voiau să se descarce, pe când mă confruntam cu o factură iminentă de taxe școlare pe care altfel nu aș fi putut începe să o achit. Adică, țâțele mișto chiar ar trebui să-și câștige propriul venit. Cred că Margaret Thatcher a zis asta cândva.

— Știi că nu pot, oftez. Mi-am șters complet contul. S-au dus toți urmăritorii mei. Mi-ar lua alți doi ani să-i adun din nou.

Pe de altă parte, mi-am învățat lecția de prima dată. Măcar partea *asta* am păstrat-o pentru mine.

— Atunci, ce ai de gând să faci? Ți-ai căutat altă slujbă?

— Încerc s-o fac, mormăi, umblând pe telefon prin aceleași anunțuri de angajare care, în mare parte, nu au dat niciun rezultat. De ce să pui anunțuri de angajare dacă nu ai de gând să răspunzi?

— E prea multă lume în orașul ăsta, țâțâie Wanda. Știi, când m-am mutat eu aici, chiar puteai să te plimbi pe stradă și să recunoști oameni. Acum parcă e un furnicar. Un zumzet permanent. Știi că există o nenorocită de băcănie în care nici nu-ți folosești cardul? Doar intri și ieși. Am crezut tot timpul că fur. Aproape că mi-a dat palpații.

— Da, am discutat despre noul magazin Fresh, mai ții minte? Te-am ajutat să-ți faci cont.

— A, da! În curând o să te trezești că o să-ți aducă în zbor cumpărăturile direct la ușă.

— Wanda, urăsc să-ți spun asta, dar o fac deja.

— Pe bune? Hmm... Ar trebui să-mi instalezi și aplicația asta. Mă scapă naibii de-o plimbare.

— Presupun că nu te opui atât de tare viitorului, până la urmă.

— Da, da. Ce zici de cârciuma aia de pe Fifth?

— N-o să-mi dea liber pentru laboratoarele din campus.

— Știi, Sal zicea că i-ar prinde bine puțin ajutor la...

— Nu mă angajez la fast-food, rostesc ferm. Lui Sal îi place prea mult să pipăie.

— Mi-a cam plăcut asta la el, râde Wanda.

— Nu ești prea bătrână ca să fii atât de excitată?

— Sunt bătrână, Cassie, pufnește ea. Nu moartă.

— Zău că nu știu ce o să *fac*! mă vait.

— Verifică din nou anunțurile! Poate ți-a scăpat ceva.

— Am verificat de zece ori, pufnesc.

Wanda încă mă bombăne din bucătărie în vreme ce eu oricum studiez din nou secțiunea de anunțuri de angajare, gândindu-mă că, dacă mă uit prin ea de suficient de multe ori, o să-mi sară în ochi un anunț miraculos pe care nu l-am observat până atunci. Cum poate fi atât de greu să găsesc o slujbă care să-mi permită să-mi fac temele pentru școală seara și să am weekendul liber din două în două săptămâni pentru cursurile din campus? Adică, suntem în San Diego, nu în Santa Barbara. Trebuie să existe *ceva* prin care să pot...

— O, rahat! exclam brusc.

Wanda iese din bucătărie cu spatula în mână.

— Ce?

— „Caut: bonă cu normă întreagă care să locuiască cu noi. Experiența în lucrul cu copiii e obligatorie. Cazarea și masa sunt gratuite. Doar solicitări serioase.”

Wanda pufnește.

— Nu vrei să fii blocată având grijă de copilul...

— „Salariul de pornire”... Sfinte Sisoie!

— E bun?

Ridic privirea spre Wanda cu gura căscată și, când îi spun cât oferă, Wanda rostește un cuvânt pe care, de obicei, îl rezervă pentru când pierde cei de la Lakers¹. Apoi expiră prelung în vreme ce-și mângâie buclele albe și îngrijite așa cum o face când e tulburată.

— În cazul ăsta, presupun că ai face bine să-i suni.

Nu mă așteptam ca Aiden Reid să revină atât de rapid cum a făcut-o după ce i-am trimis un e-mail și cu siguranță nu mă așteptam să pară atât de nerăbdător să stabilem o dată pentru un interviu. Și, că veni vorba de dată, *clar* nu mă așteptam să-mi propună să ne întâlnim într-unul dintre cele mai selecte restaurante din oraș – unul unde nu-mi permit să mănânc și pentru care sunt destul de sigură că nu am ținuta potrivită nici măcar ca să *fiu acolo*. Așa țin interviuri oamenii bogați? Mă îndoiesc că Sal de la cârciumă m-ar trata cu o masă la un restaurant de cinci stele ca să mă convingă să feliez curcan pentru el în timp ce mă atinge *din greșeală* cu mâna pe fund.

Cu toate astea, mi-am pus rochia mulată preferată neagră, cea pe care am purtat-o la absolvirea facultății, și sper că mă face să par mult mai pregătită decât mă simt în clipa asta. De vreme ce acum bănuiesc că familia pentru care încerc să devin bonă e mult mai înstărită decât credeam inițial, mă gândesc că puțină încredere falsă o să-mi prindă foarte bine.

Adică, iubesc copiii. Iar în perioada în care am lucrat la spitalul pentru copii am descoperit că ei sunt categoria țintă

¹ Club de baschet de top, localizat în Los Angeles (n. tr.).

pentru glumele mele groaznice, așa că acesta e un avantaj. În plus, motivul principal pentru care urmez o carieră în terapia ocupațională e ca să încerc să fiu persoana care e alături de copii atunci când nimeni altcineva nu pare să fie acolo – așadar, cu ideea asta în minte, slujba asta ar trebui să fie floare la ureche, nu?

Asta îmi tot repet.

Jur că hostessa simte mirosul sprayului meu de corp cu vanilie de la Target și, cumva, *știe* că asta înseamnă că nu-mi permit aperitivele de aici, însă, spre meritul ei, afișează un zâmbet și mă conduce la o masă după ce îi spun numele potențialului meu angajator. Așa e să fii influent? Iau loc pe scaunul îmbrăcat în mătase, simțindu-mă ca un pește pe uscat în mijlocul lumânărilor aprinse și a muzicii elegante. La naiba, mi-e și teamă să-mi pun coatele pe masă!

Un ospătar vine să mă întrebe dacă vreau să încep cu vreun aperitiv și, de vreme ce hostessa cu privire critică a avut perfectă dreptate, cer în schimb apă în timp ce aștept. Sorb din ea în vreme ce aștept ca acest tip, Aiden, să apară (pare oarecum nepoliticos să întârzii la propriul interviu), încercând să arăt de parcă mănânc mereu în astfel de locuri.

Restaurantul în sine e cel mai drăguț în care am fost vreodată. În viața mea nu am văzut atât de multe ornamente din cristal pentru masă, iar Wanda ar lua-o razna dacă ar vedea prețurile din meniu. Abia aștept să-i spun mai târziu și să văd cum face ochii cât cepele.

— Scuzați-mă! spune cineva.

Vocea gravă ce șoptește atât de aproape de urechea mea mai că mă face să mă înec cu apă, câteva picături prelingându-mi-se pe buza de jos și coborând pe bărbie în timp ce tușesc. Mă tamponez cu dosul palmei încercând să o șterg,

observând niște mâini mari în câmpul vizual acum înceteșat, când apare și un chip.

Sfinte Sisoe!

Creierul meu face scurtcircuit timp de câteva secunde, încercând să proceseze apariția subită a unui bărbat masiv cu păr castaniu și des, dat pe spate, un maxilar proeminent și pometei și mai proeminenți, și cumva gura lui pare mai catifelată decât a mea? E și înalt. Nu genul de tip înalt care te face să crezi că joacă baschet sau ceva (deși cu certitudine ar putea, dacă ar vrea), ci genul care te face să-ți dorești să-l rogi să-ți dea ceva de pe raftul de sus doar ca să privești cum i se mișcă umerii pe sub tricou. Îmi dau seama că acest raționament nu prea are logică, dar tot ce știu e că am 1,70 metri, țâțe pentru care merită să plătești, un fund lucrat prin genuflexiuni și o legătură emoțională cu pâinea, iar acest bărbat mă face să mă simt *mititică*.

Iar dacă aceste lucruri nu-s suficiente ca să mă lase cu gura căscată (cum, de altfel, sunt, adică efectiv salivez apă minerală) – ochii lui ar rezolva problema. Am auzit de heterocromie; cel puțin sunt destul de sigură că profesorul meu de biologie a pomenit de asta în treacăt când eram în liceu, dar nu am văzut-o niciodată cu ochii mei. Ochii lui sunt un conflict între unul căprui și unul verde, culorile nefiind intense, ci subtile, precum ceaiul cald și apa de mare de la care îți e greu să-ți iei privirea.

Îmi dau seama că exact asta fac. Mă holbez la bietul om.

— Îmi pare rău! bolborosesc. M-ați cam luat prin surprindere.

Iau șervetul ca să încep să-mi tamponez bărbia, observând acum că bărbatul poartă o tunică albă de bucătar, cu un șort asortat în jurul taliei.

— Oh! reiau. Încă nu aveam de gând să comand nimic, așteptam pe cineva.

— Corect!

Dezvăluie un rând de dinți perfecți de care ortodontul meu ar fi încântat, arătând de parcă aproape că regretă că a venit la masă. Sau poate mi se pare.

— Cred că pe mine mă aștepți. Tu ești Cassie?

— Eu...

O, nu! Nu, nu, nu! Nu am scuipat adineauri apă pe mine în fața tipului pe care încerc să-l conving să mă angajeze.

— Dumneavoastră sunteți domnul Reid?

Face o grimasă.

— Aiden, te rog! „Domnul Reid” mă face să mă simt bătrân.

Ceea ce nu este. Nu cred. Da, e mai mare decât mine, dar nu *bătrân*. Aș pune pariu că nu are mai mult de 30 de ani. Continui să mă cam zgâiesc la el.

— Sigur, spun, încercând să mă adun în timp ce mă ridic de la masă și întind stânjenită mâna. Eu sunt Cassie. Cassie Evans.

Colțurile gurii i se ridică când îmi vede mâna întinsă, făcându-mă să regret instantaneu că o țin întinsă de parcă l-aș interpreta pe Omul de Tinichea din *Vrăjitorul din Oz* într-o producție din afara Broadwayului, dar acum nu mai am cum să dau înapoi. Mi-o strânge în ceea ce pot doar să presupun că e o încercare de a fi drăguț, făcând apoi semn spre scaunul meu și așteptând să mă așez înainte să ia și el loc pe cel din fața mea.

Îmi dreg glasul, încercând să uit că doar cu un minut în urmă aproape că am scuipat apă pe cel mai sexy bărbat în viață, care îmi doresc foarte mult să-mi ofere o sumă ridicolă de bani ca să am grijă de copilul lui. *Copilul lui*, îmi reamintesc. Acesta e un interviu pentru o *slujbă*. Ceea ce face

complet nepotrivit faptul că încă mă gândesc la mâinile lui uriașe. Mâini care nu poartă niciun fel de inel, observă, de fapt, cerebelul meu.

Termină, creierule!

În orice caz, ar trebui să încetez să mă mai holbez la mâinile lui. Chiar dacă sunt suficient de mari ca să facă o față să calculeze mental când a avut ultima întâlnire.

— Vasăzică, încerc stânjenită. Ești bucătar.

Oftez, regretând instantaneu cuvintele alese.

— Scuze! Adică chef. Ești chef. Nu?

În mod miraculos, nu cheamă pe cineva să mă dea afară de aici, ci în schimb zâmbește.

— Da. Gătesc aici.

O, slavă Domnului că are răbdare cu mine!

— Asta e... grozav. Tare grozav!

Încuviințez din cap admirativ în timp ce privesc în jur la candelabrele sclipitoare și la pianistul de undeva din spatele nostru.

— E un local șic.

— Este. Sunt șeful bucătarilor de aici de câțiva ani.

— Pe bune? Mișto!

— Mișto! repetă, părând amuzat. Da. Îți cer scuze că te-am rugat să ne întâlnim la locul meu de muncă! Am fost, ăăă... în fine! A fost o nebulie în ultima vreme.

— Nu-i nicio problemă. M-am gândit eu că e ciudat să facem chestia asta la cină, mai ales într-un astfel de local, dar am zis că...

Ar fi fost drăguț dacă mi-ar fi picat fisa *înainte* să fi început să debitez toate prostiile mele, dar, cu toate astea, îmi pică. Aluziile la ceea ce a zis. Închid gura brusc în vreme ce căldura îmi inundă fața și îmi cobor capul de rușine, acope-rindu-mi ochii.

— Dumnezeu! Acesta nu e un interviu în timpul unei cine. Ai vrut să stai de vorbă cu mine în pauza ta.

— Ar fi trebuit să... fiu mai clar în e-mail.

Doamne! Încearcă să mă apere. Cineva să mă îngroape!

— Sunt incredibilă!

— Nu, nu, încearcă el. E în regulă.

— Doamne, sunt o idioată! Am îmbrăcat rochia asta tâmpită și...

— E o rochie foarte drăguță.

— Probabil crezi că-s dusă...

— Pe bune, nu cred.

— Pot fi atât de tâmpită câteodată, îmi pare rău!

Rămâne totuși amuzat. Ca și cum căderea mea nervoasă i s-ar părea amuzantă. Nu știu dacă asta ameliorează sau înrăutățește lucrurile.

— Poți comanda ceva, îmi propune. Dacă vrei. Nu mă deranjează.

— Ăăă, mulțumesc, dar acum s-ar putea să fiu nevoită să vomit! Ar trebui să mă conduc singură afară, nu? Treaba asta deja e un dezastru.

— Stai, nu! Întinde o mână în timp ce dau să mă ridic și adaugă: Nu face asta!

Încetez să mai încerc să dau bir cu fugiții. Cu siguranță nu se poate ca el să mă mai ia în considerare, nu? Poate că și el e dus cu pluta.

— Încă mai vrei să susțin interviul?

— Ca să fiu sincer, oftează, nu s-a mai înscris nimeni cu calificări nici măcar apropiate de ale tale. Pregătire pentru primul ajutor, o diplomă de licență în terapie ocupațională cu specializare secundară în psihologie? Adică, ultima ta slujbă a fost la un spital *de copii*. Și cei de acolo nu au avut decât lucruri bune de spus despre tine când ți-am verificat

calificările. Aproape că mi-au lăsat impresia că le părea rău că te dăduseră afară.

— Mda, am fost destul de necăjită când au făcut-o, recunosc. Au fost niște probleme cu finanțarea, din păcate. Mi-a plăcut la nebunie munca de acolo.

— Ei bine, râde, sper că ce-au pierdut al meu să fie. Nu mi-a venit să cred când mi-ai trimis CV-ul tău.

— Dar, acum, că m-ai cunoscut, începi să crezi că l-am falsificat, nu?

Pare să râdă, abia deschizându-și gura în vreme ce privește în jos spre masă, de parcă i-ar fi teamă că mă face să cred că râde *de* mine, chestie pe care ar avea tot dreptul s-o facă, ținând cont de această groaznică primă întâlnire.

— Nu, îmi răspunde. Nu cred că le-ai falsificat. Deși sunt curios: de ce cauți un post de bonă cu pregătirea ta?

Mă cufund înapoi în scaun, scoțând un oftat în timp ce mă sprijin de masă.

— Pot să fiu complet sinceră cu tine?

— Așa aș prefera, spune, aplecându-se și părând intrigat.

— Sunt în ultimul an de masterat la terapie ocupațională și, după cum am spus și în e-mail, am fost dată afară de la slujbă din cauza restructurărilor. Chiriile în orașul ăsta sunt ridicole și, sincer, am nevoie de bani. Și, *și mai* sincer, casa și masa gratuite nu sunt nici ele ceva la care să strâmb din nas. Ar fi grozav să nu trebuiască să-mi fac griji și pentru astea, pe lângă toate celelalte.

— Corect! Apropo de asta...

Acum se încruntă, și presupun că asta e partea în care îmi spune că, de fapt, nu poate îngădui ca o nebună care scuipă să stea prin preajma copilului lui.

— *Este* un post pentru care vei locui cu noi, dar, ca să ai informațiile complete... suntem doar eu și fiica mea. Ai avea

propria ta cameră, desigur, practic un etaj propriu, chiar... intimitate absolută și toate cele, dar... vreau să fiu complet transparent cu tine, în caz că asta te face să te simți inconfortabil.

Am 25 de ani și prima dată când locuiesc cu un tip mișto e ca în scenariul din *Fete de bani gata*¹. Mor de nerăbdare să-l întreb de celălalt părinte din această situație, măcar ca să-mi potolesc salivarea mentală, dar creierul meu urlă că asta e o mișcare greșită. Totuși, are o slujbă bună și un zâmbet drăguț, și nu-mi dă senzația că ar fi un criminal.

Afișez cel mai profesionist zâmbet al meu.

— Nu cred că va fi o problemă. Cu toate astea, în spiritul ideii de a fi transparenți... eu sunt într-un program hibrid la St. Augustine, în San Marcos.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că majoritatea cursurilor mele sunt online, chestie de care m-am ocupat seara, după serviciu, însă două weekenduri pe lună trebuie să mă prezint la cursuri în campus. Durează mai mult decât programul obișnuit, dar, de vreme ce plătesc din propriii mei bani, așa îmi e mai ușor să și lucrez. Marea majoritate a locurilor de muncă la care m-am înscris nu-mi puteau permite să mă țin de acest program, chestie care, sincer, e un factor decisiv. Pufnesc în râs și adaug: Pare că tu ești singurul care crede că pregătirea mea e impresionantă. Cârciumi, baruri și magazine universale? Nu prea.

Aiden se încruntă, gândindu-se.

— Nu o să mă prefac că ajung acasă la o oră rezonabilă în fiecare seară. Slujba mea e stresantă – ăsta e, de fapt, un

¹ Comedie dramatică americană din 2003, în care protagonista, fiica orfană a unui star rock, află că și-a pierdut întreaga moștenire și este nevoită să își ia o slujbă, devenind bună pentru o fată de 8 ani (n. tr.).

eufemism. Slujba mea e *de coșmar* uneori. Am liber în majoritatea dimineților, iar uneori nu trebuie să ajung aici până după-amiaza... dar serile mele se pot termina târziu. Crezi că asta ar reprezenta o problemă? Sophie se bagă în pat de obicei până în ora 9. Sunt sigur că, atâta vreme cât a mâncat și e pregătită de culcare, tu ai putea să-ți faci treburile pentru școală.

— Sophie? Fiica ta?

Aiden afișează un zâmbet cu totul nou, unul care pare foarte cald și mândru, însă se contrazice cu un licăr de tristețe din ochii lui.

— Da. Ea e... cu adevărat grozavă. Are nouă ani, dar pare mult mai matură de atât. E prea isteată pentru binele ei.

— Cam așa sunt fetițele de obicei, râd, gândindu-mă la mine însămi. Iar weekendurile în care am cursuri? Aș putea ajunge acasă spre finalul după-amiezii. Deci cu siguranță mă pot ocupa eu de cină.

Aiden se gândește la asta.

— Mă pot descurca. Adică, oricum am făcut-o până acum. În cel mai rău caz, poate ai putea să treci tu pe aici să o iei în acele zile? S-ar putea juca pe mica ei consolă de jocuri în birou cât timp așteaptă. E, ăăă, din păcate, obișnuită deja să facă asta.

— Și fiica ta? Ei i se pare OK toată treaba asta? Treaba cu bona?

Încuviințează gânditor din cap.

— A mai avut bone. Totuși, niciuna nu s-a... potrivit cu adevărat. Eu... Pot să fiu din nou sincer cu tine?

— Așa aș prefera, repet replica lui de mai devreme.

Râde din nou, și trag concluzia că, pentru binele meu, va trebui să am grijă să nu-l fac să râdă prea des dacă o să locuiesc cu el. E un râset foarte drăguț, da?

— Eu doar... Cassie, am nevoie de niște ajutor, dacă e să fiu direct. Fac asta de unul singur și e mult mai greu decât credeam că are să fie. Sau poate e exact pe cât de greu credeam că are să fie. Nu știu. Sophie poate fi foarte... încăpățânată, și de-asta îmi e foarte greu să găsesc pe cineva care e dispusă să rămână. Caut de câteva săptămâni o înlocuitoare pentru ultima bonă, pentru că am vrut să găsesc cea mai potrivită persoană pentru Sophie și chiar niciuna dintre cele care s-au înscris pentru slujbă nu are nici măcar jumătate din calificările tale. Au trecut câteva săptămâni bune de când tot jonglez cu programul, iar în clipa asta sunt disperat.

— Asta e... foarte sincer.

— Poți s-o iei în orice clipă la goană urlând.

În mod straniu, nu îmi doresc deloc s-o fac. Ceva la tipul acesta care pare obosit, cu ochii lui frumoși și râsetul care îmi provoacă fluturi în stomac, face să-mi fie destul de greu să-l refuz. Ca să nu mai zic și de suma ridicolă de bani pe care o oferă.

— Deci cum ar funcționa treaba asta? Dacă aș spune da.

— Păi, mi-ar plăcea să începi cât de repede poți, îmi răspunde. Poate ai putea trece pe la noi sâmbătă? I te-aș putea prezenta lui Sophie și să-ți arăt casa. Unde ai locui tu și toate cele... Sigur, dacă accepți slujba.

Aș fi și fraieră să nu o fac, nu? Vreau să zic, când o să mai apară ceva la fel de bun? Bineînțeles, e intimidant să fii direct responsabil de copilul altcuiva, ca să nu mai zic să și locuiești în casa lor... mai ales în casa *acestui* tip... Totuși... Nu cred că e o ofertă pe care chiar să-mi permit s-o refuz în situația mea actuală.

— OK!

Încuviințez uitându-mă în jos, la masă, când iau decizia, întâlnindu-i privirea lui Aiden și întinzând din nou mâna

peste spațiul dintre noi într-o manieră lipsită de tact pe care o regret imediat.

Pe bune, de ce tot fac chestia asta?

Din fericire, Aiden răsuflă ușurat, luându-mi din nou mâna și cuprinzând-o cu mâna lui mult mai mare.

— Deci vrei slujba?

— Atâta timp cât mă vrei tu, răspund cu ceea ce sper că e încredere.

Încerc să nu mă gândesc la modul în care face ochii mari când îmi aude replica asta ciudată; nu va fi suficient să regret acum, că am vomitat verbal din cauza emoțiilor. Slavă Cerului că e atât de disperat!

Și cu siguranță nu mă gândesc la felul în care mâna lui o înghite pe a mea.

Conversație cu @alacarte

💰 @alacarte
ți-a trimis un bacșiș de 20 de dolari 💰

Îmi place la nebunie
cum îți dai drumul.

CAPITOLUL 2

Cassie

PÂNĂ VINE ZIUA DE SÂMBĂTĂ, EU ȘI AIDEN AM ORGANIZAT deja programul și detaliile salariului meu. În tot acest timp, am reușit să mă conving că va fi o slujbă grozavă, chiar dacă am făcut-o doar ca să nu mă mai simt agitată pentru că voi locui sub acoperișul unui tip foarte sexy și în speranța că puștoaica nu mă va urî. Totuși, deși sunt sigură de noul parcurs al carierei mele, Wanda nu e la fel de convinsă. Tot timpul pe care l-am petrecut terminând de împachetat hainele în dimineața în care se presupune că ar trebui să mă duc la Aiden (o misiune ușoară, dat fiind faptul că am adunat de-a lungul timpului extrem de puține lucruri care să merite a fi păstrate în afară de cele esențiale), Wanda și-a asumat răspunderea de a mă lua la întrebări despre interviul pe care îl avusesem, interogându-mă ca să afle fiecare detaliu despre bărbatul misterios cu care voi locui *vrând-nevrând*. (Cuvintele ei, nu ale mele.)

— Dacă nici măcar nu are o fiică?

Îmi dau ochii peste cap.

— Are o fiică.

— Ar putea fi totul un plan elaborat ca să te atragă în casa lui, să te poată încuia în beci.

— Locuiește într-o casă de oraș. Astea nici nu cred că au beciuri.

Nu sunt *complet* sigură în privința asta, de vreme ce nu am văzut vreodată una, însă Wanda nu trebuie să știe acest lucru.

— Trebuie să ne gândim la un fel de parolă.

Mă opresc din băgatul șosetelor în bagajul de noapte.

— Parolă?

— Da. Wanda dă gânditoare din cap de pe canapeaua/patul meu (noroc cu canapelele extensibile!) și adaugă: În caz că nu îți va da voie să vorbești liber.

— La câte filme produse de Lifetime te-ai uitat?

— N-o să mai crezi că e așa de amuzant când o să-ți dea să mănânci mâncare de bebeluși și o să te pună să te costumezi.

Râd când o aud.

— Știi că asta chiar e o perversiune, nu?

— Glumești!

Expresia șocată de pe chipul ei mă face să râd și mai tare.

— Oamenii plătesc bani buni ca să le dea fetelor drăguțe să mănânce mâncare de bebeluși și să se costumeze.

— Să fiu a dracului! Wanda clatină din cap și întreabă: Unde erau chestiile astea când eram mai tânără? M-ar fi putut scăpa de multe ture de serviciu la bibliotecă.

— Ți-a plăcut la nebunie să lucrezi la bibliotecă, îi amintesc.

— Mi-ar fi plăcut mult mai mult dacă cineva m-ar fi plătit să mă dezbrac acolo.

— Într-o altă viață, râd, tu ai fi fost regina absolută a fetelor care fac videochat.

— Și să nu uiți asta! țâțâie ea.

Chiar în timp ce arunc ultimele haine din dulap într-o geantă, simt cum mă privește din partea opusă a camerei. Aștept până când geanta e plină și închisă ca să-i acord atenție.

— Ce-i?

— Doar vreau să ai grijă, spune puțin mai blând. Sunt o grămadă de ciudați pe lumea asta.

— O să fiu bine, o asigur, prefăcându-mă că îngrijorarea ei nu mă face să vreau să zâmbesc.

Poate că e arțăgoasă 90% din timp, însă Wanda ține la mine mai mult decât s-a deranjat s-o facă până și propria-mi mamă.

— Promit! Salariul e bun și el a fost uimitor de drăguț. I-am studiat și profilul de Facebook, și are o fiică.

Una chiar drăguță. Zău, *genele* din familia asta!

— Pe deasupra, dacă îmi dă impresia că e ceva în neregulă, pot să plec, nu?

— Voi, tineretul, și impresiile voastre! mormăie ea. Când eram de vârsta ta, noi n-aveam impresii, aveam instinct.

— Ești conștientă că e efectiv același lucru, nu? De asemenea, ai putea să încetezi să te mai văicărești și să mă ajuți să împachetez ceva.

Wanda își încrucișează brațele la piept.

— Trebuie să-mi odihnesc spatele. Diseară am o partidă de bingo.

Nu cer detalii, nedorind să știu dacă are nevoie să se odihnească pentru bingo sau pentru oricine o aduce, în mod inevitabil, acasă după aceea. Ea și Fred Wythers s-au certat săptămâna trecută, deci îmi imaginez că el a ieșit din peisaj.

— Nu zici tu mereu că ești bătrână, nu moartă?

Îmi arată degetul mijlociu, făcându-mă să râd.

— Hei, știai că unghia crește cel mai repede la degetul mijlociu?

— Oh, să te ia naiba cu tot cu informațiile tale de la Snapple¹.

Îmi rețin zâmbetul în timp ce îmi îndrept din nou atenția la făcutul bagajelor. Când micul spațiu e împachetat în diverse cutii și sacoșe, dau din cap apreciativ pentru o treabă bine făcută, gândindu-mă că locul arată, cumva, mai mare când e așa, aproape gol. Mobila rămâne, având în vedere că era aici când am venit eu. În plus, nu voi avea nevoie de ea de vreme ce am propria cameră mobilată în casa lui Aiden.

Simt doar un *mic* fluture în stomac când îmi amintesc că voi locui sub același acoperiș cu Aiden Reid.

— Cred că asta e cam tot, îi spun Wandeii.

— Așa s-ar zice.

Wanda privește bagajele împrăștiate pe podea.

— Pur și simplu știi că o să lase un ciudat să vină aici în locul tău.

— Poate că va fi sufletul tău pereche.

Wanda pufnește.

— N-am nevoie de un din-ăsta.

Chiar trebuie să îi admiri independența!

Wanda nu s-a așezat niciodată la casa ei în lunga sa viață, din câte știu, trecând mereu de la un bărbat la altul. Nu mă înțelegeți greșit, ea face chestia asta să pară distractivă, dar cu certitudine câteodată se simte singură. Îmi place să

¹ Marcă de băuturi din ceaiuri și sucuri cunoscută pentru reclamele cu Wendy Kaufman în care aceasta răspunde la scrisori de la fanii Snapple. Pe interiorul fiecărui capac de băutură este notată o informație distractivă (n. tr.).

cred că am avut la fel de mult nevoie una de cealaltă când ni s-au încrucișat drumurile. Ea a devenit în mod neașteptat o mamă surogat și cea mai bună prietenă în același timp, adoptându-mă în viața ei și tratându-mă ca pe copilul pe care nu l-a avut niciodată. Nu sunt complet sigură că am știut ce era afecțiunea adevărată înainte să o cunosc pe ea.

— Și ești *sigură* că e o idee bună? Încă mai poți să faci filmulețe cu țâțe.

Mă gândesc la asta, știind că Wandei îi place să trăiască prin intermediul meu toate strădaniile mele cu OnlyFans (pe bune, femeia asta și-a ratat scopul în viață!), și *ar fi* o sursă lejeră de venit dacă aș putea să-mi adun din nou următorii, dar nu mă pot convinge s-o fac. Nu după ce s-a întâmplat.

— Sunt sigură. Încuviințez din cap mai mult pentru mine și completez: Să știi că poți să-mi spui că o să-ți fie dor de mine.

— Că o să-mi fie dor de tine? Pufnește în timp ce mă bate pe umăr și replică: Dacă nu vii să mă vizitezi, o să vin să te caut.

O cuprind într-o îmbrățișare, inspirând mirosul familiar de parfum White Diamonds și o notă discretă de pudră de talc, pe care mereu l-am găsit, în mod straniu, liniștitor.

— O să fie grozav. O să vezi.

Tot nu pare convinsă când se îndepărtează, iar în timp ce încep să-mi stivuiesc lucrurile rămase, pregătindu-le pentru firma de mutări care îmi va aduce mâine restul lucrurilor, mă străduiesc să par la fel de încrezătoare în ceea ce privește toată situația asta precum pretind că sunt.

Casa lui Aiden se află într-o comunitate cu intrare securizată, o zonă rezidențială liniștită cu case cu trei niveluri de

ambele părți ale străzii. A lui, mai specială, are o curte mică și drăguță, înconjurată de un gard zidit și închis cu o poartă din fier. Vechea mea Toyota parcată în față pare nelalocul ei printre șiruri după șiruri de case lucioase, dar, ca să fiu sinceră, și eu par la fel. Verific încă o dată numărul casei în e-mail în vreme ce descui poarta, simțindu-mă doar ușor agitată în timp ce mă apropii de ușa de la intrarea în casă.

Strâng și mai tare pe umăr breteaua genții cu bagajul de noapte când, în cele din urmă, reușesc să-mi fac curaj să sun la sonerie, având în geantă doar lucrurile esențiale ca să trec peste noaptea asta până când toate celelalte lucruri vor ajunge mâine aici. Îmi dau brusc seama că voi *locui* cu niște oameni complet străini, și dacă Aiden *este* vreun ciudat?

Dumnezeule!

Încerc să-mi pescuiesc telefonul din buzunar ca s-o anunț pe Wanda că am ajuns, reușind să-l scot doar pe jumătate înainte ca geanta să-mi alunece de pe umăr pe jos, fermoarul doar pe jumătate închis lăsându-mi lucrurilor să se împrăștie pe verandă. Mă așez în genunchi să încep să bag înapoi obiectele împrăștiate, gândindu-mă că ăsta e ultimul lucru de care am nevoie, ca noul meu șef să mă găsească adunându-mi lenjeria intimă din fața ușii sale.

— Băga-mi-aș, băga-mi-aș, *băga-mi-aș*!

Și, pentru că universul e o javră capricioasă, exact așa mă găsește Aiden Reid. În mijlocul unui fiasco personal, înjurând pe veranda lui și ținându-mi chiloții în mână. Dar, pe de altă parte, judecând după petele de făină de pe tricoul (mulat, e foarte mulat) negru și de pe șorțul negru asortat, și chiar și mai sus, pe obraji, ca să nu mai vorbesc de... chestia aia lipicioasă care i se prelinge pe partea din față a pantalonilor (mai puțin mulați, dar care îmi distrag atenția la fel de mult), cred că, poate de data asta, suntem chit.

— Ești – ochii mei îi studiază aspectul răvășit – bine?

Privirea îi fuge de la poziția mea în continuare ghemuită spre chiloțeei verde neon cu imprimeu cu inimioare pe care îi am în mână și apoi spre fața mea.

— *Tu* ești bine?

— Oh!

Ceafa mi se încălzește în timp ce îmi bag grăbită chiloții înapoi în geantă, punându-mi breteaua pe umăr în timp ce mă ridic.

— Sunt bine. Doar că am avut un accident.

Aleg intenționat să nu mă gândesc la faptul că Aiden tocmai mi-a văzut chiloții, arătând spre substanța vâscoasă de pe pantalonii lui.

— Se pare că și tu ai avut unul.

Afișează o expresie de om neajutorat, iar oftatul jos care îi scapă îmi provoacă stomacul să se comporte ciudat.

— Mda. Privește în jos spre dezastrul de pe tricoul lui înaintea să-mi zâmbească sfios și să reia: Tu...

Își mușcă buza. Nu trebuie să mă gândesc prea mult la asta.

— Din întâmplare, știi ceva despre clătite?

— Clătite?

Aiden încuviințează cu o mișcare a capului, gesticulând spre scara din spatele lui.

— Hai să mergem sus!

Îl urmez prin hol și în sus pe trepte spre primul etaj, capul scărilor deschizându-se în ceea ce pare a fi zona principală de zi și bucătăria. După ce ne apropiem, recunosc o fetiță ce stă lângă blatul de bucătărie, părul ei având aceeași nuanță cu al lui Aiden și ținându-și gura strânsă într-o expresie de bosumflare. Pare mai laconică decât pe profilul de Facebook al lui Aiden. De asemenea, observ că dezastrul de pe tricoul

și pantalonii lui se întinde și pe podeaua bucătăriei și pe jumătate din blat.

— Noi, ăăă... am vrut să facem ceva drăguț pentru tine, mă lămurește Aiden. Pentru prima ta zi aici.

— *Tata* a vrut, se lamentează fetița din locul ei de lângă blat, suficient de tare cât s-o aud.

Aiden îi aruncă o privire severă. Îi stă bine așa. Nici la asta nu trebuie să mă gândesc prea mult.

— *Noi* ne-am gândit că s-ar putea să-ți placă clătitele, dar, ăăă... Chestia asta e stânjenitoare.

— Se pare că aveți ceva probleme, remarc amuzată. N-am văzut niciodată un asemenea dezastru din cauza unor clătite.

Aiden se uită la picioarele sale ca un copil care a spart vaza preferată a mamei și ezită să-i spună.

— Am scăpat castronul cu aluat. E un dezastru aici.

— Văd – îmi las ochii să-i analizeze din nou trupul, în scopuri pur investigative, desigur – prea bine.

— Nu mă... pricep foarte tare la făcut clătite, recunoaște, aproape de parcă l-ar durea.

Îmi înclin capul într-o parte.

— Nu ești chef?

— Nu am clătite în meniu.

Gura i se strânge și seamănă periculos de mult cu o îmbufnare, ceea ce nu ar trebui să funcționeze pentru un bărbat de statura lui, dar, în mod ciudat, funcționează.

— Sophie zice că nu îi plac, dar sunt destul de sigur că pur și simplu nu îi plac *ale mele*, deci acum e o problemă personală. Încercam o rețetă nouă, dar... Face semn spre dezastru și adaugă: Evident, nu a ieșit așa cum am sperat.

Zâmbesc larg, pricepând că el chiar *are* nevoie de ajutor.

— Uf, frate!

Îmi las geanta lângă scări, evaluând spațiul. Bucătăria e elegantă și modernă, cu dulapuri negre și un blat din marmură gri – tot ce te-ai aștepta să găsești într-o casă luxoasă din această parte a orașului. Plăcile de gresie au o nuanță asemănătoare de gri, poate mai deschisă, fiind plasate până la marginea camerei de zi deschise, unde se contopesc cu un covor gri ce pare moale, așezat sub piese de mobilier din piele neagră.

Bag de seamă că Aiden nu prea agreează culorile în zona asta.

— E o casă drăguță, îi spun. Îmi place ce ai făcut cu, ăăă... paleta cromatică.

Arunc o privire în spate și îl văd pe Aiden încruntându-se.

— Îmi... place negrul.

— N-aș fi ghicit niciodată, îl tachinez.

Îmi dau seama că încă e plin de substanță lipicioasă.

— Bun! Clătite. Analizez bucătăria, cercetând: Ai încă un șorț?

Aiden se duce repede la un dulap înalt și îngust de lângă frigiderul din inox negru și scoate (surpriză!) un șorț negru. Mi-l trag pe cap, legând sforile la spate și zâmbind spre fetiță, care continuă să mă studieze în tăcere de lângă blat.

— Tu trebuie să fii Sophie, încerc. Eu sunt Cassie.

— Tu ești noua mea bună, spune cu un dram de amărăciune.

— Da, eu sunt. Am auzit că ai avut câteva.

— Doar patru, mormăie ea.

— Câți ani ai, Sophie?

— Nouă.

— Uau! Ești, practic, adultă. Mă îndoiesc că ai nevoie de o bună.

— Asta am zis și *eu*, pufnește ea. Pot avea grijă de mine însămi.

— Desigur! Încuviințez seriosă din cap înainte să mă aplec să vorbesc pe un ton jos: Între noi fie vorba... eu doar aveam nevoie de puțină companie. Nu am prea mulți prieteni. Efectiv a trebuit să îl implor pe tatăl tău să-mi ofere slujba asta, înțelegi?

Pare suspicioasă, strângând din buze timp de câteva momente bune înainte să-și coboare în cele din urmă ochii spre blat.

— Nici eu nu am prea mulți prieteni.

— Păi... noi două am putea fi prietene. Poate? Tu ce zici?

Mă studiază din cap până în picioare, părând să se gândească.

— Ești drăguță, replică în cele din urmă.

— Nu la fel de drăguță ca tine, răspund repede. Uită-te la pistruii ăia!

Mijește ochii.

— Pistruii nu sunt drăguți.

— Ai dreptate, oftez, proptindu-mi pumnii în șolduri. Sunt *superbi*!

Își dă ochii peste cap, dar, în timp ce o face, un zâmbet discret i se ițește pe chip. Observ că nu are aceeași caracteristică genetică precum tatăl ei, însă ochii îi sunt de același verde-deschis ca ochiul lui drept, contrastând cu nuanța drăguță a părului ei. Acum e adorabilă, însă îmi dau seama deja că va fi o frumusețe când va crește. Pe bune, *genele*!

— Bun! reiau. Deci hai să curățăm prima ta încercare, bine?

Aiden încă pare complet uluit, de parcă tot nu îi vine să creadă că a putut să o dea în bară la nivelul lui de pricepere culinară cu un lucru universal cunoscut, dar își târăște picioarele în tăcere spre același dulap îngust ca să scoată o mătură și un mop.

— Scuze! îmi spune. Chiar am vrut să încercăm să facem ceva drăguț.

Ridic din umeri, scoțându-mi elasticul de pe încheietură și legându-mi părul.

— E în regulă. Eu și Sophie ne descurcăm, nu?

— De ce trebuie să te ajut eu?

— Am nevoie de un asistent abil dacă o să fac clătite, îi răspund serioasă. Tu pari fata perfectă pentru misiunea asta.

Pare în continuare să nu aibă prea multă încredere în mine, însă dorința ei de a mânca clătite sigur întrece neîncrederea în mine, așa că sare timid de pe scaunul de bar ca să traverseze cu precauție bucătăria și să vină lângă mine.

— Presupun că da.

Nu zâmbește absolut deloc.

Deja îmi place de ea.

A doua încercare de a face clătite întâmpină mult mai puține obstacole decât prima, cu dezastrul curățat și cu un chef (dar nu specialist în clătite) foarte masiv și micuța lui clonă fredonând împreună în jurul siropului și al prăjiturilor.

— Sunt atât de bune! izbucnește Sophie. Tata nu le nimereste niciodată. Întotdeauna sunt prea moi.

— A, deci *îți plac*! pufnește Aiden.

Se uită în jos la clătite de parcă l-au jignit.

— Chiar ar trebui să cumpăr un mixer adevărat.

Zâmbesc cu furculița în gură.

— Cum de nu ai un mixer?

— Nu fac prea multe prăjituri.

— Evident, ripostez cu un rânjel. Să știi că există o cutie cu amestecul gata pregătit.

— O cutie cu amestecul gata pregătit e împotriva fiecărei celule din mine, replică Aiden disprețuitor.

Îmi mențin o mină serioasă, arătând cu furculița spre vasele ce stau la înmuiat în chiuvetă.

— Da. Evident că e mai bine așa.

— De acum încolo, Cassie trebuie să facă toate clătitele, anunță Sophie cu nonșalanță.

Aiden îmi aruncă o privire plină de recunoștință, și trebuie să-mi dau silința să nu-mi las ochii să zăbovească asupra strălucirii contrastante a ochilor lui.

— Cred că, pentru siguranța bucătăriei tatălui tău, așa ar fi cel mai bine, spun pe un ton mucalit.

Aiden își înăbușă un râset.

— Toți sunt critici în ziua de azi.

Când farfuriile sunt goale și furculițele zdrăngănesc pe ele, Sophie se bate pe burtă cu un sunet plin de satisfacție și cu un mic zâmbet de încântare pe chip.

— Bănuiesc că ești în regulă, îmi spune, mascându-și repede zâmbetul cu o figură serioasă. Dar nu ai voie să intri în camera mea.

— Nici nu mă gândesc, o asigur. Totuși, dacă vrei, tu poți veni în a mea. Printre lucrurile mele care vor veni mâine am și niște jocuri de societate. Mă uit din nou la Aiden: Apropo, unde e camera mea?

— Ah! Da. Desigur!

Se dă jos de pe scaunul de bar, scoțându-și șorțul peste cap în vreme ce bicepsii i se încordează și i se întind pe sub bumbacul mulat al mânecilor. Bicepsi pe sub mâneci, nu m-am trezit niciodată observând asta la un bărbat.

— E la parter. Pot să-ți arăt...?

— Minunat! Sar din scaun, luând geanta pe care am lăsat-o lângă scări și atârându-mi-o pe umăr, după care îl îndemn: Ia-o înainte!

— Deci tot parterul va fi al tău, îmi spune Aiden când aproape am ajuns la baza scărilor. Dormitorul are o baie proprie și ai și un televizor acolo, așadar ar trebui să ai tot ce îți trebuie, însă poți foarte bine să-mi spui dacă mai trebuie să-ți iau ceva.

Aiden arată spre ușa din dreapta holului de la intrare ca s-o pot deschide, iar dincolo de ea se găsește o cameră aproape la fel de mare cât tot apartamentul meu. Patul de două persoane cu baldachin e acoperit cu un așternut gros, gri (ce șocant!); comoda și noptierele sunt de un negru elegant care se potrivește cu restul casei. Mă zgâiesc uluită prin cameră, încercând să-mi aduc aminte când am mai dormit într-un pat atât de drăguț. Dacă am mai făcut-o vreodată.

— Dacă vrei să schimbi ceva, spune încet Aiden în spațele meu, putem...

— E perfect! Pe bune, e mai drăguț decât tot apartamentul meu!

Îl aud pe Aiden cum răsuflă ușurat.

— Bun! Vreau să te simți confortabil aici.

— Chiar ai avut ghinion la capitolul bone, ei?

— N-ai nici cea mai vagă idee. Se sprijină de tocul ușii și continuă: Sophie a trecut prin multe. Cred că de-asta face prostii câteodată. Încerc mereu să fac tot posibilul să o conving să se deschidă și să vorbească despre asta, dar ea...

Inspiră pe nas doar ca să expire pe gură, clătinând din cap.

— Uneori, parcă vorbim limbi diferite.

— S-a întâmplat...

Îmi las geanta pe covor, scărpînându-mă pe gât stânjenită.

— Sper că nu-mi depășesc limitele, dar mă gândesc că ar trebui să... Doar ca să nu spun din greșeală ceva lipsit de considerație, știi? Mama lui Sophie... e...?

Rămâne tăcut preț de câteva clipe, mușcându-și limba de parcă ar încerca să decidă cum să abordeze subiectul. Știu că sigur există o poveste și urăsc să întreb de ea din prima zi, dar urăsc ideea de-a face o gafă la un moment dat pentru că nici măcar *nu* știu mai multe.

— A murit, răspunde Aiden în cele din urmă, pe jumătate șoptit. Acum aproape un an. Atac cerebral.

— Dumnezeu!

Mă așteptam la un divorț urât sau ceva. Nu la *asta*.

— E groaznic. Îmi pare foarte, foarte rău!

— A fost... subit. Niciunul dintre noi nu se aștepta la așa ceva. Până la urmă, era atât de tânără! Aiden oftează, trecându-și degetele prin păr, apoi reia: Era grozavă. O mamă incredibilă. Era mult mai bună decât mine la treaba asta. Încă încerc să-mi dau seama cum să mă descurc fără ea.

Brusc, mă simt *și* mai prost pentru gândurile mele neostoite cu privire la mâinile lui ca o mănușă de baseball, fie ele voluntare sau nu.

— Chiar îmi pare foarte rău! rostesc pe un ton jalnic. Cât timp ați fost căsătoriți?

Sprâncenele lui Aiden se unesc.

— Ce? Ah! Nu. Nu am fost. Nici măcar nu eram împreună.

Sigur par derutată. Probabil de-asta decide să clarifice lucrurile.

— Sophie a fost... ăăă, neprevăzută. Eu și Rebecca ne-am cunoscut la o petrecere în ultimul an de facultate și ne-am văzut ocazional ceva vreme. Când a aflat că e însărcinată, am încercat să avem o relație adevărată, dar a fost destul de evident încă de la început că lucrurile nu aveau să funcționeze între noi. Totuși, ne-am dat silința să o creștem cât mai bine împreună. Pentru binele lui Sophie.

— Oh!

Mă uit în jos, spre propriii pantofi, simțindu-mă în continuare stânjenită.

— Sunt convinsă că pentru Sophie a fost dificil.

— Chiar a fost. Îmi pare rău că te-am împovărat cu asta! M-am gândit că s-ar putea să te ajute s-o înțelegi mai bine. Dacă ai ști.

— Nu, mă bucur că mi-ai spus, replic cu sinceritate. Mulțumesc!

— Adevărul e că aș fi putut fi mai prezent în acești ultimi ani. Când am fost promovat în poziția de șef al bucătarilor, totul a devenit haotic, și... Nu mi-am făcut timp pentru ea așa cum ar fi trebuit. Acum plătesc pentru asta.

În clipa asta simt un fior de compasiune pentru Sophie, căci știu *exact* cum e să fii deklasat de către cariera unui părinte. Totuși! Măcar acum Aiden pare să încerce.

— Adică... totuși, niciodată nu e prea târziu, nu?

Încerc să afișez un zâmbet încurajator.

— E încă extrem de tânără. O să-i dai tu de cap până la urmă.

Schițează un zâmbet la fel de timid.

— Sper să ai dreptate.

Acum, că pur și simplu stau aici în picioare ca o idioată, zâmbind la bărbatul drăguț din cadrul ușii mele, camera mare pare mai mică, iar în cele din urmă trebuie să mă uit distrasă prin încăpere, prefăcându-mă că admir tabloul cu... oh! Acela e fum? Fum abstract? Chiar trebuie să aduc pe furiș niște culoare în casa asta.

— OK!

Sigur îmi simte energia bizară, de vreme ce alege exact acest moment să se îndepărteze de ușă.

— Păi, bine! Atunci, o să... te las să despachetezi.

— Nu am prea multe chestii, recunosc. Restul lucrurilor vin mâine.

— Corect! Păi, pot să-ți arăt restul casei după ce termini. Toată zona de locuit e la etajul unu. Camera mea și cea lui Sophie sunt la etajul doi.

— Mișto!

De ce e mișto? De ce am zis asta? Oamenii chiar mai spun „mișto”?

— Te las, atunci, spune Aiden.

Nu mai respir până nu iese din raza mea vizuală, înjurându-mi în barbă comportamentul foarte *nemișto* și purtându-mă de parcă nu am mai văzut niciodată un tip arătos. Dar, pe de altă parte, nu am mai *locuit* niciodată cu un tip arătos. În niciun caz cu unul care încearcă (și nu-i iese, dar e cumva drăguț) să facă clătite și își face griji pentru cum să creeze o conexiune cu copilul lui.

E o slujbă, îmi reamintesc. E doar o slujbă.

Pun pariu că și așternutul lui Aiden e negru.

Nu că m-aș gândi la asta.

E primul cadou pe care mi l-a trimis cineva vreodată.

*Ambalajul e elegant, dar ceea ce se află înăuntru
îmi captează cu adevărat atenția.*

*Țucăria e mai mare decât orice altceva am mai folosit
vreodată, și înghit în sec doar scoțând-o din cutie.
Oare pot măcar să introduc în mine ceva atât de mare?
Ridic bilețelul care a venit împreună cu ea, simțind că mă
străbate un fior ciudat când mă gândesc la faptul că,
undeva, un bărbat vrea să mă privească folosind asta.
Că e acolo, imaginându-și-o chiar acum.*

Abia aștept să te văd folosind asta! – A

O femeie descoperă că tatăl fetei pentru care lucrează ca dădacă ar putea fi cel mai mare (Only)Fan al ei în acest roman plin de pasiune semnat de Lana Ferguson.

Rămasă dintr-odată șomeră și în pragul evacuării, Cassie Evans are două opțiuni: să-și găsească un nou loc de muncă sau să-și redeschidă contul de OnlyFans pe care nu l-a mai folosit de mult. Dar piața muncii este de-a dreptul îngrozitoare, iar în ceea ce privește OnlyFans... ei bine, să zicem că există motive pentru care Cassie nu poate reveni la ce-a fost odinioară. Chiar atunci când totul părea pierdut, Cassie descoperă un anunț de angajare pentru un post de bonă internă, care pare să fie soluția ideală pentru problemele ei. Totul e perfect. Aproape prea perfect – până când tânăra își întâlnește viitorul angajator.

Aiden Reid, un celebru chef și extraordinar exemplar masculin, este departe de a fi tatăl singur și închistat pe care și-l imagina Cassie. Bărbatul o șochează când îi spune că este cea mai calificată candidată pe care a întâlnit-o în ultimele săptămâni și practic o imploră să accepte postul. Cu mâinile și ochii lui care o fac să se gândească instantaneu la sex, ideea de a trăi sub același acoperiș cu Aiden îi pare periculoasă, dar, fără altă opțiune, decide să accepte postul de dădacă și să rămână alături de el și de fiica lui adorabil de tenace, Sophie.

Cassie descoperă curând că Aiden nu îi este deloc străin, ba dimpotrivă – proaspătul său angajator este foarte familiarizat cu ea... sau cel puțin cu corpul ei. Având în vedere faptul că Aiden nu și-o amintește, tânăra se confruntă cu o situație imposibilă. Pe măsură ce relația lor atinge temperaturi mai ridicate decât cele din oricare bucătărie în care Aiden a lucrat vreodată, Cassie se străduiește să-i spună adevărul, lucru care o aduce în fața celei mai terifiante posibilități – aceea de a pierde cea mai bună șansă de a fi fericită pe care a avut-o vreodată.

„Cartea aceasta este de parcă Ali Hazelwood și Tessa Bailey ar fi avut împreună un copil. Am devorat fiecare pagină și m-am întristat când povestea a ajuns la final.”

RUBY DIXON